

Til
Parlamentariske ledere Ap, Sp, SV, KrF, V, MDG, R

Kopi
Parlamentariske ledere FrP og H

Oslo, 11.12.17

Stortingets vedtak 14. november 2017

– identifiserte problemstillinger og forslag til oppfølging

Stortingets vedtak reiser en rekke spørsmål som må avklares. Listen nedenfor gir en oversikt over identifiserte problemstillinger *så langt*. Den må ikke forstås som uttømmende, jf. at det har vært liten tid til rådighet og det faktum at det ikke foreligger noe bakenforliggende utredningsarbeid. Det vil også kunne oppstå tilknyttede problemstillinger når hovedspørsmålene utredes nærmere.

Nedenfor følger også forslag til oppfølging; jeg har etter beste evne forsøkt å imøtekomme ordlyden i Stortingets vedtak.

Jeg viser til at forslagsstillerne i debatten 14.11. d.å. tilbød å ha en dialog om oppfølgingen i etterkant av vedtaket. For å kunne oppfylle intensjonen i Stortingets vedtak, er jeg avhengig av deres skriftlige tilbakemelding – både på spørsmålene jeg stiller og på mine forslag til oppfølging. Ett sted (pkt. 7) har jeg ingen direkte anbefaling, her har jeg behov for deres tilbakemelding (se spørsmål i blå tekst). Jeg ber også om tilbakemelding på om mine anbefalinger til oppfølging er i tråd med Stortingets vedtak. Dersom jeg ikke mottar noen tilbakemelding på dette, legger jeg til grunn at det er enighet om disse forslagene.

Jeg ber om svar så raskt som mulig, og senest fredag 5. januar 2018, da jeg ønsker å følge opp vedtakene snarest mulig, både av hensyn til dem det gjelder, og til utlendingsmyndighetene som skal behandle sakene.

1. NYE REGLER FOR FREMTIDIGE SAKER

Stortingets vedtak nr. 23 lyder:

«Stortinget ber regjeringen oppheve GI-02/2017 – Instruks om praktisering av utlendingsloven § 38, jf. utlendingsforskriften § 8-8 – enslige, mindreårige asylsøkere mellom 16 og 18 år som kan henvises til internflukt.»

Instruksen er bare gitt til UDI. Det vil si at den ikke er bindende for UNE, men den utgjør én av flere rettskilder. Å oppheve instruksene vil derfor ikke være styrende for UNEs praksis.

Stortingets vedtak nr. 24 lyder:

«Stortinget ber regjeringen så raskt som mulig sørge for at mangel på omsorgspersoner, nettverk og/eller ressurser til å etablere seg i internfluktområdet skal ha betydning ved vurderingen av om det for enslige mindreårige asylsøkere skal gis ordinær tillatelse etter utlendingsloven § 38.»

1) Hvordan skal vedtaket gjennomføres (forskrift eller instruks)?

Ap sa i stortingsdebatten at det ikke skulle foretas endringer i regelverket, men jeg kan ikke se at vedtaket kan oppfylles uten endringer i lov, forskrift, rundskriv eller instruks.

Jeg har vurdert om det vil være tilstrekkelig å gi en ny instruks. Jeg har kommet til at for å oppfylle Stortingets vedtak fullt ut, bør utlendingsforskriften endres, for også å forplikte UNE dersom forslaget om videreføring av departementets myndighet til å instruere UNE ikke vedtas, jf. Stortingets behandling av Prop. 149 L (2016-2017) 7. desember 2017. På denne måten sikres likebehandling i større grad.

For å følge opp Stortingets vedtak nr. 26, instruerte departementet 14. november 2017 UDI og UNE om å utsette iverksettelsen av de aktuelle vedtakene (se GI-16/2017). Etter utlendingsloven § 90 tiende ledd kan dette bare gjøres «i påvente av endringer i lov eller forskrift». Også av denne grunn bør utgangspunktet være forskriftsendring.

Jeg anbefaler to forskriftsbestemmelser; en varig som skal gjelde for behandlingen av alle nye saker fremover, og en midlertidig som kun skal gjelde for den gruppen som nå får saken sin vurdert på nytt som følge av Stortingets vedtak nr. 25.

2) Hva skal en ny forskriftsbestemmelse si om betydningen av omsorgspersoner, nettverk og/eller ressurser?

I overensstemmelse med ordlyden i vedtak nr. 24 bør det fremgå av forskriftsbestemmelsen at mangel på omsorgspersoner, nettverk og/eller ressurser til å etablere seg i internfluktområdet «skal ha betydning» ved vurderingen av om det skal gis oppholdstillatelse etter utlendingsloven § 38. Under stortingsdebatten 14. november ble det lagt til grunn at dette ikke skal tillegges avgjørende vekt. Det innebærer at utlendingsmyndighetene på vanlig måte vil ta stilling til hvilken vekt disse momentene skal tillegges i den enkelte sak, etter en helhetsvurdering av alle relevante omstendigheter i saken.

3) Skal forskriftsbestemmelsen også liste opp andre momenter/sårbarhetskriterier? Eventuelt hvilke?

Vedtak nr. 24 nevner ikke andre momenter som kan gjøre seg gjeldende i vurderingen av om det skal gis en tidsbegrenset tillatelse etter utlendingsforskriften § 8-8 eller en ordinær tillatelse etter utlendingsloven § 38. Eksempler på slike momenter kan *blant an-*

net være alder, behov for stabilitet og kontinuitet, språk, fysisk og psykisk helsesituasjon, tilknytning til familie, venner og nærmiljø i hjemlandet og i Norge, omsorgssituasjonen i hjemlandet og i Norge, den sosiale og humanitære situasjonen ved retur, om søkeren har vært utsatt for menneskehandel, overgrep eller omsorgssvikt, om søkeren har barn eller har ansvar for yngre søsken som også er i Norge og medgått saksbehandlingstid (med mindre søkeren kan lastes for at saken ikke er avgjort tidligere). (Mange av disse momentene er for øvrig nevnt i representantforslag 8: 64 LS (2017-2018) fra stortingsrepresentantene Karin Andersen og Petter Eide om å gjeninnføre rimelighetsvilkår for internflukt i utlendingsloven; sikre reelle barnefaglige vurderinger mv. Foreløpig dato for behandling av dette forslaget i Stortinget er 18. januar 2018.)

Jeg foreslår at momentene som er nevnt over fremgår av den nye forskriftsbestemmelsen, for bedre å synliggjøre hvilke momenter som kan være relevante.

4) Skal det skilles klart mellom 16- og 17-åringer?

Selv om alder kan være ett moment i vurderingen (hvilket det også er i dag), bør det ikke ha avgjørende betydning om den mindreårige er hhv. 16 eller 17 år når saken behandles. Sårbarhet følger ikke bare alder; en 17-åring kan være mer sårbar enn en 16-åring. Det er også ofte tvil om eksakt alder i disse sakene. Sakene bør vurderes individuelt ut fra den enkeltes situasjon. Under stortingsdebatten 14. november ba jeg eksplisitt om svar på om flertallet mente at det skulle skilles klart mellom 16- og 17-åringer. Det var ingen som da ga uttrykk for at man burde ha et slikt tydelig skille. Jeg legger derfor dette til grunn i den videre behandlingen.

2. NY VURDERING FOR DEM SOM HAR FÅTT VEDTAK ETTER 1. OKTOBER 2016

Stortingets vedtak nr. 25 lyder:

«Stortinget ber regjeringen sørge for at alle saker med vedtak fra og med 1. oktober 2016 og frem til i dag, som gjelder enslige mindreårige asylsøkere som er henvist til internflukt og som har fått midlertidig opphold, blir vurdert på nytt. Instruks GI-02/2017 - Instruks om praktisering av utlendingsloven § 38, jf. utlendingsforskriften § 8-8 - enslige, mindreårige asylsøkere mellom 16 og 18 år som kan henvises til internflukt, oppheves med virkning for vurderingen av disse sakene. Endringen, om at mangel på omsorgspersoner, nettverk og/eller ressurser til å etablere seg i internfluktområdet skal ha betydning ved vurderingen av om det for enslige mindreårige asylsøkere skal gis ordinær tillatelse etter utlendingsloven § 38, skal gis virkning for vurderingen av disse sakene.»

Hvilke saker omfattes av vedtakets ordlyd?

Det bemerkes at en del vedtak hvor instruks GI-02/2017 ikke har hatt betydning omfattes av Stortingets vedtak. Vedtak fra og med 1. oktober 2016 er omfattet, mens instruksen først ble gitt 29. mars 2017. Som nevnt har instruksene heller ikke vært bindende for

UNE. UDI har identifisert 220 vedtak som kan være aktuelle for ny vurdering hvor UDI har henvist til internflukt etter 1. oktober 2016 (tallet er basert på manuell registrering og det må derfor tas forbehold om at det er krysset av korrekt i saksbehandlingssystemet DUF). Om lag halvparten av disse vedtakene er fattet *før* 29. mars 2017.

5) Hva betyr «alle saker med vedtak fra og med 1. oktober 2016 og frem til i dag»?

Vedtak nr. 25 sier ingenting om hvilken instans (UDI eller UNE) som skal ha fattet vedtaket. Jeg legger da til grunn at det dreier seg om *det siste vedtaket som foreligger*. Det betyr at det både kan dreie seg om a) vedtak fattet i UDI etter 1. oktober 2016 (der vedtaket ikke er påklaget innen klagefristen, eller vedtaket er påklaget, men UNE har ikke ferdigbehandlet/realitetsbehandlet klagen), og b) vedtak fattet i UNE etter 1. oktober 2016 (selv om førsteinstansen (UDI) da kan ha fattet sitt vedtak tidligere).

6) Stortingets vedtak omtaler utlendinger som har fått «vedtak» etter 1. oktober 2016. Hvem omfatter dette?

I tråd med ordlyden i vedtak nr. 25 legger jeg til grunn at det bare er personer som har fått *vedtak* etter 1. oktober 2016 som omfattes. Dette betyr at de som ev. har bedt om omgjøring etter 1. oktober 2016, og som har fått opprettholdt tidligere vedtak i form av en *beslutning*, ikke omfattes. (Hvis sistnevnte gruppe også skal omfattes, innebærer det at også de som har fått endelig vedtak før 1. oktober 2016 vil få rett til en ny vurdering.)

7) Er utlendinger som har fått formelle avvisningsvedtak av UNE omfattet?

En del har fått sin sak realitetsbehandlet av UDI, påklaget vedtaket til UNE, men har så forsvunnet og befinner seg på ukjent sted. UNE har i disse tilfellene, på vanlig måte, ikke realitetsvurdert klagesaken; de har i stedet avvist klagen på formelt grunnlag fordi klageren må anses å ha forlatt landet. Disse personene har med andre ord selv valgt å forlate Norge før klagen var ferdigbehandlet. Skal de som har fått klagen avvist etter 1. oktober 2016 omfattes av retten til ny vurdering?

Jeg ber om tilbakemelding på om denne gruppen skal få sin sak vurdert på nytt etter nytt regelverk.

8) Gjelder Stortingets vedtak også personer som er uttransportert, personer som på annen måte har forlatt Norge og personer som er utvist?

Jeg legger til grunn at også personer som har forlatt Norge på egenhånd eller som er uttransportert omfattes. En rekke personer har flyttet ut av mottak uten å oppgi ny adresse; det må antas at disse har forlatt landet, uten at utlendingsmyndighetene vet hvor de befinner seg. En del befinner seg i andre land tilsluttet Dublin-samarbeidet.

Personer som er utvist etter brudd på *straffeloven* bør etter min mening *ikke* omfattes. Personer som er utvist etter brudd på utlendingsloven bør imidlertid omfattes. (UDI

opplyser at det p.t. er opprettet to utvisningssaker etter brudd på hhv. straffeloven og utlendingsloven, hvor de to personene kan være omfattet av Stortingets vedtak.)

9) Er personer som har fått oppholdstillatelse i et annet Dublin-land omfattet?

Jeg legger til grunn at de som har reist fra Norge og fått oppholdstillatelse i et annet land tilsluttet Dublin-samarbeidet ikke har rett til å få saken sin vurdert på nytt i Norge. I disse tilfellene er ikke Norge lenger ansvarlig medlemsstat, jf. Dublin-forordningen.

10) Hva ligger i «som er henvist til internflukt»? Er alle som på et tidspunkt er henvist til internflukt omfattet, enten det er UDI eller UNE som har gjort det?

Jeg mener den mest nærliggende tolkningen er at dette omfatter personer som i vedtaket er henvist til internflukt, og a) vedtaket er endelig, b) UDIs vedtak er påklaget, men UNE har ikke ferdigbehandlet klagen, eller c) UNE har ikke realitetsbehandlet klagen, men avslått av formelle grunner (jf. pkt. 7 over).

Dette innebærer bl.a. at de sakene hvor UDI har henvist til internflukt, men hvor UNE etter realitetsbehandling mener at utlendingen kan returnere til hjemstedet, og derfor *ikke har henvist til internflukt*, ikke omfattes av vedtak nr. 25. Etter min vurdering må UNEs endelige vedtak legges til grunn. Poenget med to-instansbehandling av saker etter forvaltningsretten er nettopp at overordnet organ (UNE) skal kunne overprøve alle sider av underinstansens (UDI) vedtak. Ulikt resultat i UDI og UNE kan bl.a. skyldes ulik vurdering av sikkerhetssituasjonen på hjemstedet eller ulike vurderinger av asylsøkerens troverdighet.

11) Omfattes saker hvor utlendingen har bodd hele eller store deler av sitt liv i andre land enn det land vedkommende er statsborger av?

Ordlyden i vedtak nr. 25 er klar på at utlendingen må være *henvist til internflukt* for å få en ny vurdering. Det vil si at personer som har fått en tidsbegrenset tillatelse etter utlendingsforskriften § 8-8, men som *ikke* er blitt henvist til internflukt, ikke omfattes. Jeg gjør oppmerksom på at dette f.eks. innebærer at afghanske statsborgere som enten er født eller har hatt store deler av sin oppvekst i land som Pakistan eller Iran, og som derfor ikke har blitt vurdert for retur til et bestemt hjemstedsområde i Afghanistan, ikke omfattes, da de ikke er henvist til internflukt.

12) Hvordan skal utlendingsforvaltningen håndtere saker der vurderingen av den generelle sikkerhetssituasjonen har endret seg mellom 1. oktober 2016 og nå?

Det følger tydelig av ordlyden i vedtak nr. 25 at søkeren må ha blitt henvist til internflukt for å være omfattet av retten til en ny vurdering. Sikkerhetssituasjonen i et land kan imidlertid forandre seg raskt, og utlendingsmyndighetene vurderer fortløpende om retur til asylsøkerens hjemland eller bestemte områder i hjemlandet vil være forsvarlig.

En slik endring i sikkerhetssituasjonen skjedde f.eks. for Nangarhar provins i Afghanistan i april 2017. Før dette tidspunktet anså UDI at retur til enkelte områder i denne provinsen var forsvarlig, og søkere herfra ble henvist dit (og ikke til internflukt). Etter april 2017 anså UDI hele Nangarhar provins som utrygg, og søkere derfra er blitt henvist til internflukt, f.eks. til Kabul.

Dette innebærer bl.a. at en person fra Nangarhar som fikk vedtak av UDI før april 2017 ikke omfattes av Stortingets vedtak, mens en person som fikk vedtak av UDI etter april 2017 er omfattet.

13) Hva ligger i «som har fått midlertidig opphold»?

Ut fra sammenhengen forstår jeg Stortingets vedtak slik at det kun omfatter personer som har fått en midlertidig tillatelse frem til fylte 18 år etter utlendingsforskriften § 8-8.

Hvordan skal sakene til personer som ikke befinner seg i Norge håndteres?

14) Skal det lages en forskriftsbestemmelse som pålegger utlendingsforvaltningen å behandle saker fra utlandet?

Normalt vil søknader og omgjøringsanmodninger fra personer som befinner seg på ukjent sted/i utlandet bli avvist. Det vil derfor trolig bli nødvendig å forskriftsfeste at saker skal behandles selv om utlendingen befinner seg i utlandet. (Se for øvrig punkt 15 nedenfor.)

15) Skal sakene vurderes mens utlendingen fortsatt er i utlandet eller skal han/hun hentes tilbake til Norge?

Utgangspunktet bør være at sakene vurderes mens utlendingen fortsatt er i utlandet. Det er fullt mulig å gi opplysninger og informasjon fra utlandet. En annen løsning vil kunne gi falske forhåpninger og store utfordringer dersom en ny vurdering ikke fører frem.

Utlendingsmyndighetene må imidlertid kunne vurdere konkret om det i den enkelte sak er nødvendig at utlendingen er fysisk tilstede, f.eks. for å kunne foreta nytt intervju eller for å delta i nemndmøte med personlig fremmøte, og ev. hente vedkommende tilbake.

16) Skal reiseutgiftene for reise tilbake til Norge dekkes?

Vedtak nr. 25 sier ingenting om dette, men jeg mener at norske myndigheter skal dekke reiseutgifter til Norge for personer som ev. får oppholdstillatelse etter en ny vurdering, og i de tilfellene hvor UDI/UNE ser behov for at utlendingen er tilstede i forbindelse med saksbehandlingen, jf. pkt. 14 og 15 over.

Hvilken instans skal behandle sakene på nytt? Er det snakk om en ny sak eller ny vurdering av tidligere sak?

Personer som omfattes av vedtak nr. 25 vil ha saker på ulike stadier i utlendingsforvaltningen:

- a) saken er endelig avgjort av UDI (dvs. vedtaket er ikke påklaget)
- b) saken befinner seg i UDI, som ikke har oversendt klagen til UNE ennå
- c) klagesak er oversendt UNE, men klagen er ikke ferdigbehandlet
- d) UNE har fattet endelig vedtak etter realitetsbehandling
- e) UNE har avvist klagen på formelt grunnlag

17) Hvilket organ skal behandle sakene; UDI eller UNE?

Det er flere mulige løsninger her. Vedtak nr. 25 sier kun at regjeringen skal sørge for at sakene «blir vurdert på nytt»; det sies ingenting om hvorvidt UDI, UNE eller begge instanser skal gjøre dette. Likebehandlingshensyn og effektivitetshensyn taler for at samme instans foretar alle de nye vurderingene. Jeg vil derfor anbefale at *UDI* behandler alle de aktuelle sakene på nytt etter nytt regelverk.

Gitt at UDI skal behandle alle sakene på nytt, vil UDIs vedtak kunne påklages til UNE.

Videre bør UDI stå fritt til å vurdere saken på nytt; UDI bør ikke være bundet av UNEs tidligere vedtak, men UDI kan selvsagt velge å se hen til det. (UNE kan f.eks. ha hatt en annen vurdering av sikkerhetssituasjonen, eller ha funnet at søkeren har nettverk i internfluktområdet.)

18) Skal utlendingsmyndighetene behandle sakene på nytt av eget tiltak eller skal utlendingen selv måtte be om ny vurdering?

Utgangspunktet i alle saker etter utlendingsloven er at utlendingen selv må ta initiativ til å få sin sak vurdert på nytt, enten ved å fremsette klage, be om omgjøring av et tidligere vedtak eller fremme ny søknad. Det samme bør gjelde i disse sakene. Da sikrer man at vedkommende faktisk ønsker en ny vurdering, og den enkelte får anledning til å fremlegge all informasjon/dokumentasjon som utlendingsmyndighetene bør være kjent med. Se for øvrig pkt. 19.

19) Kreves det lov- eller forskriftsendring dersom UDI skal pålegges å ta opp sakene til ny behandling av eget tiltak?

Dersom UDI skal foreta den nye vurderingen av *eget tiltak*, må det vurderes nærmere om dette vil kreve lov- og/eller forskriftsendring.

20) Skal det settes i verk informasjonstiltak for å bidra til at de som er omfattet får vite om muligheten til å få en ny vurdering?

Jeg foreslår informasjonstiltak for å bidra til at de som omfattes av vedtak nr. 25 får vite om muligheten til å få en ny vurdering av saken sin. Det kan f.eks. informeres på JD, UDI, UNE og de mest aktuelle utenriksstasjonenes nettsider (inkl. Facebook). Informasjon kan også gis til Fylkesmannen i Oslo og Akershus, som har et hovedansvar for oppnevning av representant for enslige, mindreårige asylsøkere. Videre kan det gis informasjon i mottakene. Trolig vil informasjonen også spre seg via «jungeltelegrafene».

Det vil ikke være mulig for utlendingsmyndighetene å kontakte hver enkelt personlig, da norske myndigheter ikke vet hvor alle de aktuelle personene oppholder seg.

Hvilke kriterier skal sakene vurderes etter? Hvilket tidspunkt skal være utgangspunktet for den nye vurderingen? Hvilke etterfølgende opplysninger kan vektlegges i ny vurdering?

Se også merknader til vedtak nr. 24 ovenfor – tilsvarende problemstillinger gjør seg gjeldende her. Jeg bemerker at Stortingets vedtak ikke gir noen føringer for hvordan spørsmålene nedenfor skal besvares.

21) Hvilket tidspunkt skal være utgangspunktet for den nye vurderingen?

Jeg foreslår at situasjonen på det tidspunkt den nye vurderingen finner sted skal legges til grunn. Nye, oppdaterte opplysninger vil da kunne vektlegges, herunder endret sikkerhetssituasjon i hjemlandet. Dette vil også innebære at utlendingen vurderes som voksen hvis vedkommende har fylt 18 år, og at hensynet til barnets beste, jf. Barnekonvensjonen artikkel 3, ikke er relevant i disse tilfellene, da det er særdeles problematisk å skulle behandle noen som barn dersom de ikke lenger er barn. Det vil imidlertid kunne ses hen til tidligere oppholdstid i Norge som barn.

Det vil dessuten være problematisk dersom nye opplysninger ikke kan legges til grunn, f.eks. fordi det alltid må vurderes om utlendingen er vernet mot retur, eller dersom det er tilkommet nye opplysninger om asylgrunnlaget eller helsesituasjonen.

22) Hvilke etterfølgende opplysninger skal man kunne ta med i betraktning i den nye vurderingen?

Som nevnt under punkt 21 mener jeg *alle* relevante etterfølgende omstendigheter bør kunne vektlegges i den nye vurderingen.

Utlendingsmyndighetene må gjøre de undersøkelser de mener er nødvendige, jf. forvaltningsloven § 17 og kravet om at forvaltningen skal påse at saken er så godt opplyst som mulig før vedtak treffes. Dette kan bl.a. innebære søk i åpne kilder og verifiseringer.

23) Hvordan skal innvandringsregulerende hensyn vektlegges?

Innvandringsregulerende hensyn bør vektlegges på vanlig måte. Det kan f.eks. være tale om straffbare forhold, ulovlig opphold eller manglende overholdelse av plikten til å oppgi ny adresse. Det kan også foreligge nye opplysninger, f.eks. opplysninger om alder og identitet i saker hvor UDI har mottatt melding om at vedkommende har søkt beskyttelse i et annet Dublin-land.

Frist for å be om ny vurdering

24) Skal det settes en frist for å be om ny vurdering? Hva skal fristen i så fall være?

Det bør settes en frist for å kunne be om ny vurdering av saken. Jeg forslår en frist på 3 måneder etter at det nye regelverket har trådt i kraft.

Fritt rettsråd/midler til rettshjelpiltak

25) Skal det gis fritt rettsråd (advokat) i forbindelse med ny vurdering?

Etter utlendingsloven § 92 har enslige, mindreårige asylsøkere rett til advokat både ved behandlingen i UDI og UNE. Personer som er over 18 år har bare rett til advokat etter at de ev. har fått avslag i førsteinstansen (UDI).

Storingsvedtakene sier ingenting om retten til fritt rettsråd. Jeg legger derfor til grunn at fritt rettsråd gis etter gjeldende regelverk. Det betyr at de som under 18 år ved den nye vurderingen vil få fritt rettsråd i begge instanser, mens de som er over 18 år bare vil få fritt rettsråd i klageomgangen.

Høring

26) Skal utkast til lov-/forskriftsendringer eller instruks sendes på høring?

Forslag til lov- og forskriftendringer skal som utgangspunkt sendes på alminnelig høring. Etter utredningsinstruksen skal høringsfristen normalt være tre måneder, og ikke mindre enn seks uker. Høring kan unnlates dersom det anses «åpenbart unødvendig». Det er også mulig å sette en kortere høringsfrist, ev. avholde høringsmøte.

Etter min mening er høring åpenbart unødvendig i denne saken, da Stortinget allerede har vedtatt forslagene fra Arbeiderpartiet. Det er viktig for meg å følge opp vedtakene raskt.

3. UTSATT IVERKSETTING

Stortingets vedtak nr. 26 lyder:

«Stortinget ber regjeringen sørge for at alle saker med vedtak fra og med 1. oktober 2016 og frem til i dag, som gjelder enslige mindreårige asylsøkere som er henvist til internflukt og som har fått midlertidig opphold, ikke effektueres før sakene er behandlet på nytt.»

Vedtak nr. 26 anses fulgt opp gjennom Justis- og beredskapsdepartementets instruks GI-16/2017 av 14. november 2017. Jeg viser til de uklarhetene det er pekt på ovenfor når det gjelder hvem som er omfattet av vedtak nr. 25. For å være på den sikre siden er det grunn til å tro at det blir gitt utsatt iverksetting til noen flere enn dem som faktisk vil få en ny vurdering.

4. ØKONOMISKE OG ADMINISTRATIVE KONSEKVENSER

Oppfølging av Stortingets vedtak vil ha økonomiske og administrative konsekvenser, og p.t. kan jeg bare peke på de mest opplagte. Det vil f.eks. påløpe kostnader knyttet til fritt rettsråd. Tilsvarende vil det påløpe kostnader i forbindelse med dekning av reiseutgifter for personer som hentes tilbake til Norge. Videre vil det påløpe utgifter grunnet lengre oppholdstid i mottak, for flere personer. Det kan også oppstå behov for tolketjenester.

Vedtakene har også konsekvenser for UDI, som skal behandle sakene i første instans, og for UNE som klageorgan. Det kan være mange saker som nå skal vurderes på nytt, og som det ikke er tatt høyde for tidligere (antallet vil avhenge av hvordan Stortingets vedtak nr. 25 skal fortolkes). Jeg vil legge opp til at disse sakene blir prioritert i både UDI og UNE. Hastebehandling av disse sakene vil få konsekvenser for andre prioriterte saksporteføljer i UDI og UNE. Utlendingsmyndighetene vil også måtte oppdatere div. interne retningslinjer og tilrettelegge for ny vurdering i sine saksbehandlingssystemer.

For personer som får opphold vil det også påløpe utgifter til bosetting, introduksjonsprogram osv.

Kostnader som ikke påløper som følge av den enkelte utlendings rettigheter til innkvartering, bosetting mv., eksempelvis saksbehandlings- og tolkeutgifter, dekkes innenfor berørte departementers gjeldende budsjetttrammer.

Med vennlig hilsen

Sylvi Listhaug
Innvandrings- og integreringsminister